

**REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16**

Poslovni broj: UsII-165/19-6

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda, Lidije Vukičević, predsjednice vijeća, mr. sc. Inge Vezmar Barlek i Marine Kosović Marković, članica vijeća, te sudske savjetnice Alme Beganović, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatskog Telekoma d.d. iz Zagreba, Roberta Frangeša Mihanovića 9, kojeg zastupa ██████████ dipl. iur. temeljem generalne punomoći broj: Su-511/2013, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Grada Varaždinske Toplice, koju zastupa Zajednički odvjetnički ured ██████████

██████████ radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i utvrđivanja visine naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 12. veljače 2020.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, KLASA: UP/I-344-03/16-11/63 URBROJ: 376-10-19-37 od 18. siječnja 2019. godine.

II. Nalaže se tužitelju Hrvatskom Telekomu d.d. iz Zagreba da zainteresiranoj osobi Gradu Varaždinske Toplice naknadi troškove spora u iznosu 3.125,00 kn u roku od 60 dana od primitka ove presude.

III. Ova presuda će se objaviti u Narodnim novinama.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika utvrđeno je da je tužitelj infrastrukturni operator i ima pravo puta na nekretninama koje se na dan donošenja ovog rješenja nalaze u vlasništvu/suvlasništvu Grada Varaždinske Toplice prema evidenciji Općinskog suda u Varaždinu, Zemljišnoknjižnog odjela Novi Marof, dostupnoj na zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji, na kojim nekretninama HT ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (dalje u tekstu: EKI) prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta podzemne i nadzemne EKI, JLS Varaždinske Toplice, broj: 103/2017 od 27. studenog 2017. godine (dalje u tekstu: Elaborat), a koje nekretnine koristi za pristup, postavljanje, korištenje, popravljanje i održavanje svoje EKI. Elaborat je u dijelu o količini, vrsti i prostornom položaju EKI sastavni dio ovog rješenja.

Točkom II. izreke osporenog rješenja utvrđeno je da je tužitelj infrastrukturni operator i ima pravo puta na nerazvrstanim cestama u vlasništvu Grada Varaždinske Toplice, navedenim u potvrdi Varaždinske županije, Grada Varaždinske Toplice, Jedinstvenog

upravnog odjela, KLASA: 944-018/16-01/1, URBROJ: 2186/026-04/5-18-9 od 18. prosinca 2018. godine, koja je sastavni dio ovog rješenja, a na kojim nekretninama tužitelj ima izgrađenu EKI prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu i koristi ih za pristup, postavljanje, korištenje, popravljanje i održavanje svoje EKI.

Dalnjim točkama izreke osporenog rješenja (III.-VIII.) određeno je da količinu i vrstu EKI iz točke I. i II. ovog rješenja čine trase kabelske kanalizacije te trase elektroničkih komunikacijskih vodova u zemlji i nadzemnih elektroničkih komunikacijskih vodova navedene u Elaboratu. Utvrđuje se godišnja naknada za pravo puta prema površini zemljišta na kojem se nalazi EKI, sukladno podacima navedenim u Elaboratu i vrsti zemljišta navedenoj u evidenciji Zemljišnoknjižnog odjela Novi Marof ili podredno Odjela za katastar nekretnina Novi Marof, dostupnoj na zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji, uz primjenu iznosa naknade i načina obračuna određenim u članku 6. i 7. stavcima 1., 2., 3. i 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi o pravu puta (Narodne novine, broj: 152/11., 151/14. i 95/17., dalje u tekstu: Pravilnik). Utvrđeno je pravo zainteresirane osobe na godišnju naknadu za pravo puta za nekretnine iz ovog rješenja od 12. veljače 2016. godine, odnosno od dana uknjižbe prava vlasništva/suvlasništva na nekretninama iz točke I. u korist zainteresirane osobe ako je nastupila nakon tog datuma, prema evidenciji Zemljišnoknjižnog odjela Novi Marof dostupnoj na zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji.

Tužitelj je obvezan u roku deset dana od primitka rješenja platiti zainteresiranoj osobi naknadu za pravo puta iz ovog rješenja za prvu, drugu i treću godinu, a svaka sljedeća godišnja naknada za pravo puta plaća se u roku od osam dana po isteku razdoblja za koje je naknada plaćena. Tužitelj se obvezuje u roku od osam dana od primitka rješenja napraviti obračun godišnje naknade za pravo puta temeljem parametara iz ovog rješenja te obračun sa svim podacima koji su primjenjeni dostaviti HAKOM-u i Gradu Varaždinske Toplice. Zainteresirana osoba, Grad Varaždinske Toplice (dalje u tekstu: Grad) je obvezan omogućiti tužitelju ostvarivanje prava na nekretninama iz ovog rješenja.

U izjavljenoj tužbi tužitelj u bitnom navodi sažetak predmeta upravnog spora te smatra da nije nedvojbeno utvrđeno da bi se nekretnine za koje mu je priznato pravo na naknadu nalazile u vlasništvu Grada. Provjerom Tablice 1. (obrazac u elektroničkom obliku) u kojoj su identificirane sve katastarske čestice na kojima se nalazi EKI tužitelja, a koju je tužitelj dobio od tuženika u svrhu obračuna naknade za pravo puta temeljem predmetnog rješenja, tužitelj je utvrdio da se rješenje u određenom dijelu odnosi na iste katastarske čestice za koje je tužitelju drugim rješenjem tuženika od 16. studenog 2018. godine, KLASA: UP/I-344-03/16-11/121, URBROJ: 376-10-18-23, već utvrđena godišnja naknada za pravo puta za korištenje nekretnina u vlasništvu Županijske uprave za ceste Varaždinske županije (dalje u tekstu: ranije rješenje). Proizlazi da je tuženik utvrdio vlasništvo Grada na istim nekretninama na kojima je već ranije u rješenju utvrdio vlasništvo Županijskim upravama za ceste Varaždinske županije (dalje u tekstu: ŽUC). Na taj način je tužitelja obvezao na istim nekretninama plaćati naknadu za pravo puta istovremeno i Gradu i ŽUC-u.

U prilog počinjenim pogreškama od strane tuženika tužitelj je, primjera radi, dostavio povijesne zemljišnoknjižne izvatke za nekretnine za koje se predmetnim rješenjem obvezuje tužitelja plaćati naknadu za pravo puta Gradu, a iz kojih je vidljivo da je ŽUC upravitelj općeg dobra na tim nekretninama, a ne Grad, i to za katastarsku česticu broj 2086/1 upisanu u zk.ul.br. 1979 k.o. Hrastovec Toplički, povijesni zemljišnoknjižni izvadak iz kojeg proizlazi da Grad nije vlasnik predmetne nekretnine, već je upravitelj općeg dobra na predmetnim nekretninama ŽUC od 5. studenog 2009. godine. Tuženik Gradu unatoč tome priznaje naknadu za pravo puta počevši od 12. veljače 2016. godine. Isto tako, za katastarsku česticu

broj 1452 i 1463 upisane u zk.ul.br. 2019 k.o. Poljano, povjesni zemljišnoknjižni izvadak iz kojeg proizlazi da Grad nije vlasnik predmetnih nekretnina, već je upravitelj općeg dobra na tim nekretninama ŽUC od 2. siječnja 2009. godine.

Poziva se na odredbu članka 28. stavka 6. ZEK-a, temeljem kojeg je doneseno pobjljano rješenje te odredbu stavka 4. istog članka ZEK-a, prema kojoj je infrastrukturni operator obvezan plaćati naknadu za pravo puta vlasniku nekretnine ili upravitelju općeg dobra. Stoga smatra da je u ovom postupku bilo prvenstveno odlučno utvrditi je li u trenutku zaprimanja zahtjeva Grada isti doista bio vlasnik svih nekretnina za koje mu je rješenjem priznato pravo na naknadu od tog dana. Ako je, onda je u odnosu na obvezivanje tužitelja za plaćanje naknade za pravo puta Gradu za sve nekretnine obuhvaćene izrekom rješenja od dana zaprimanja zahtjeva bilo odlučno za utvrditi da je Grad bio i ostao vlasnik predmetnih nekretnina u cijelom promatranom razdoblju od dana zaprimanja zahtjeva do dana donošenja rješenja. Kako to nije nedvojbeno utvrđeno, smatra da je izostala aktivna legitimacija Grada i pravo na ostvarivanje naknade od dana zaprimanja zahtjeva Grada za sve nekretnine koje su njime obuhvaćene. Poziva se na presude Visokog upravnog suda Republike Hrvatske kojima su poništена rješenja tuženika upravo u postupcima utvrđivanja tužitelja infrastrukturnim operatorom i određivanja visine naknade za pravo puta, primjerice UsII-82/17 od 28. ožujka 2017. godine, UsII-18/17 od 7. rujna 2017. godine, UsII-216/16 od 13. travnja 2017. godine, prema kojima za pravilnu primjenu odredbe članka 28. stavka 6. ZEK-a nije mjerodavno faktično već zemljišnoknjižno stanje, budući ova odredba ovlašćuje isključivo vlasnika nekretnine, odnosno upravitelja općeg dobra na podnošenje zahtjeva radi utvrđenja infrastrukturnog operatora i naknade za pravo puta.

Predlaže stoga ovom Sudu da tužbeni zahtjev usvoji i poništi rješenje tuženika.

U odgovoru na tužbu tuženik u bitnom navodi da je osporeno rješenje doneseno u ponovljenom postupku nakon što je presudom Visokog upravnog suda Republike Hrvatske od 9. svibnja 2018. godine poništено ranije doneseno djelomično rješenje, KLASA: UP/I-344-03/16-11/63, URBROJ: 376-10-19-30 od 14. veljače 2018. godine, te su uvažena pravna shvaćanja Suda. U točki II. izreke osporenog rješenja tuženik je utvrdio da su nerazvrstane ceste na kojima tužitelj ima pravo puta i obvezu plaćanja naknade za pravo puta nekretnine navedene u potvrdi Varaždinske županije, Grada Varaždinske Toplice, KLASA: 944-18/16-01/1, URBROJ: 2186/026-04/5-18-9 od 18. prosinca 2018. godine, koje sadrže podatke o katastarskim česticama na kojima se nalaze nerazvrstane ceste zainteresirane osobe, kao i podaci o konkretnim nerazvrstanim cestama, odnosno javnim dobrima u općoj uporabi u vlasništvu zainteresirane osobe. U konkretnom slučaju radi se o neupisanom pravu vlasništva zainteresirane osobe na tako stečenim nekretninama u zemljišnim knjigama (ex lege), pa zemljišnoknjižno stanje nije relevantno za utvrđenje vlasnika te vrste nekretnine. Na nerazvrstanoj cesti na kojoj je pravo vlasništva tako stečeno bilo je potrebno utvrditi da je riječ upravo o toj vrsti nekretnine, a što je potvrđeno spomenutom javnom ispravom. Tužitelj tijekom provedenog postupka nije osporavao podatke navedene u javnoj ispravi – potvrdi niti je na bilo koji način doveo u sumnju istinitost činjenica navedenih u javnim ispravama, pri čemu se tuženik poziva na presudu ovog Suda, poslovni broj: UsII-106/17. Posebno tuženik ističe da je Elaborat izrađivao upravo tužitelj, kao i obračun godišnje naknade, te da je sve dokaze tijekom postupka tužitelj zaprimio i nije ni na bilo koji način tijekom upravnog postupka osporio niti doveo u sumnju istinitost činjenica, već je nastavno na postupanje prema osporenom rješenju i sada u ovom upravnom sporu iznio takve prigovore kojima pokušava osporiti utvrđeno činjenično stanje. Obzirom da se u osporavanom rješenju utvrđuje godišnja naknada za pravo puta prema podacima navedenim u Elaboratu koji je izradio tužitelj i prema zemljišnoknjižnoj evidenciji ili podredno evidenciji katastra nekretnina

(javnoj aplikaciji) uz primjenu iznosa naknada i načina obračuna određenim odredbama Pravilnika, a osporenim rješenjem u točki VI. se obvezalo tužitelja da napravi obračun godišnje naknade za pravo puta temeljem parametara iz osporenog rješenja, tužnik smatra kako je upravo tužitelj prilikom obračuna godišnje naknade za pravo puta bio obvezan i trebao uočiti i izbjegći eventualnu dvostruku naplatu naknade za istu zemljišnoknjižnu česticu različitim osobama.

Zaključno ističe da se u ovoj vrsti upravnog postupka i upravnog spora ne odlučuje samo o odnosu između tužitelja i zainteresirane osobe, već i o javnom interesu Republike Hrvatske, interesu ostalih operatora električkih komunikacijskih mreža i usluga koji zbog spora tužitelja sa zainteresiranom osobom ne mogu koristiti predmetnu EKI te, najbitnije, u interesu krajnjih korisnika usluga.

Predlaže stoga ovom Sudu da odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan.

U odgovoru na tužbu zainteresirana osoba u bitnom navodi da činjenica što je tužnik donio rješenje kojim je godišnja naknada za pravo puta za nekretnine koje su u vlasništvu ŽUC-a, uključujući ovdje sporne nekretnine označe k.č.br. 2086/1 k.o. Hrastovec Toplički, te k.č.br. 1452 i 1463 k.o. Poljana, određena u korist ŽUC-a ne znači da se navedene nekretnine faktično nalaze pod upravom ŽUC-a i da ŽUC ima pravo ostvarivati naknadu upravo na tim nekretninama, već naprotiv navedene nekretnine su pod upravljanjem Grada Varaždinske Toplice, što je u postupku pred HAKOM-om dokazano, a slijedom čega je i doneseno pobjljano rješenje. Tijekom postupka pred tuženikom Grad je pribavio i dostavio tuženiku očitovanje ŽUC-a Varaždinske županije od 27. studenog 2018. godine, KLASA: 930-01/18-00/220, URBROJ: 2186-376-09-18-2, koji su se očitovali koje čestice predstavljaju županijske lokalne ceste, što dostavlja u privitku, ali među popisom tih čestica iz navedenog očitovanja ŽUC-a ne nalaze se nekretnine označe k.č.br. 2086/1 k.o. Hrastovec Toplički, te k.č.br. 1452 i 1463 k.o. Poljana, upravo iz razloga što iste predstavljaju nerazvrstane ceste pod upravom Grada kako je navedeno u Tablici 1. Obzirom da je iz očitovanja ŽUC-a razvidno da sporne nekretnine nisu pod njihovom upravom, bez obzira na zemljišnoknjižni upis u zemljišnoj knjizi suda smatraju da je nedvojbeno utvrđeno u postupku pred tuženikom da su pod upravom Grada Varaždinske Toplice, slijedom čega samo Grad ima pravo ostvariti naknadu za pravo puta, a ne ŽUC.

Stoga smatra da je rješenje tuženika zakonito pa predlaže Sudu odbiti tužbu uz naknadu troška postupka prema troškovniku kojim potražuje iznos od 3.125,00 kn, za sastav odgovora na tužbu prema Tbr. 23. u svezi s Tbr. 7. t. 1. u iznosu od 2.500,00 kn + 25% PDV.

Na temelju razmatranja svih činjenica i pravnih pitanja (članak 55. stavak 3. Zakona o upravnim sporovima, Narodne novine, broj 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. – Odluka Ustavnog suda RH i 29/17., dalje u tekstu: ZUS) Sud tužbeni zahtjev ocjenjuje neosnovanim.

Prema ocjeni ovog Suda činjenično stanje je u odnosu na sporne nekretnine kat. česticu br. 2086/1 upisanu u z.k.ul.br. 1979 k.o. Hrastovec Toplički i kat. česticu br. 1452 i br. 1463 upisanu u z.k.ul.br. 2019 k.o. Poljana pravilno utvrdio pozivajući se na očitovanje Županijske uprave za ceste Varaždinske županije klasa: 930-01/18-00/220, urbroy: 2186-376-09-18-2 od 27. studenoga 2018. godine prema kojem te nekretnine nisu pod upravom Županijske uprave za ceste, već predstavljaju nerazvrstane ceste slijedom čega je osporenim rješenjem za te nekretnine točkom II. izreke osporenog rješenja određena tužitelju obveza plaćanja od 12. veljače 2016. godine.

Prigovori tužitelja koji se odnose na činjenično stanje utvrđeno u drugom upravnom postupku u kojem je doneseno rješenje KLASA: UP/I-344-03/16-11/121, URBROJ: 376-10-18-23 od 16. studenoga 2018. godine ne mogu se s uspjehom isticati u ovom postupku. Iz navedenog rješenja proizlazi da je u tom postupku utvrđivano pravo puta na županijskim i

lokalnim cestama na području Varaždinske županije u kojem je utvrđeno pravo Županijske uprave na godišnju naknadu za pravo puta od 25. listopada 2018. godine. Prema ocjeni Suda tužitelj je u tom postupku mogao isticati prigovore koji se odnose na sporne katastarske čestice.

Iz razloga što je u ovom postupku utvrđeno da se radi o nerazvrstanim cestama, prema već navedenom očitovanju Županijske uprave za ceste Varaždinske županije, koje su ex lege postale vlasništvo zainteresirane osobe stupanjem na snagu Zakona o cestama (Narodne novine, broj 84/11., 22/13., 54/13., 148/13., 92/14.) u postupku je bilo potrebno utvrditi je li upravo riječ o toj vrsti nekretnine.

Prema ocjeni ovog Suda u istom vremenskom razdoblju nema osnove naplatiti tužitelju naknadu za istu zemljišno-knjižnu česticu različitim osobama, ali je prema obvezi osporenog rješenja kao i rješenja KLASA: UP/I-344-03/16-11/121 tužitelj u obvezi izraditi obračun godišnje naknade za pravo puta temeljem parametara određenih u rješenju ima mogućnost izbjegći dvostruku naplatu naknade za istu zemljišno-knjižnu česticu različitim osobama u istom vremenskom razdoblju, kako to navodi i tuženik u odgovoru na tužbu.

Pri tome je potrebno navesti da prema zaključku sjednice sudaca od 17. rujna 2019. godine u primjeni članka 27. i 28. Zakona o elektroničkim komunikacijama tuženik može rješenjem utvrditi sve parametre za utvrđivanje visine naknade za pravo puta prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu.

Slijedom iznesenog Sud tužbene prigovore iznosi neosnovanim, pa je temeljem odredbe članka 57. stavka 1. ZUS-a odlučeno kao pod točkom I. izreke ove presude.

Odluka o naknadi troškova spora (točka II. izreke) donesena je na temelju odredbe članka 79. stavka 4. Zakona o upravnim sporovima te na temelju Tbr. 23. t. 1. i Tbr. 42. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“, broj: 142/12., 103/14., 118/14. i 107/15.) tako da je zainteresiranoj osobi u trošak spora priznat trošak zastupanja po odvjetniku za sastav odgovora na tužbu, uvećan za PDV, u iznosu 3.125,00 kn.

Odluka o objavi presude (točka III. izreke) utemeljena je na odredbi članka 14. stavka 8. ZEK-a.

U Zagrebu 12. veljače 2020.

Predsjednica vijeća
Lidija Vukičević, v.r.

Za točnost otpakva – ovlašteni službenik

Tanja Nemčić